

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

מספר בקשה: 29

לפני כבוד השופט אלי ברנד

ניב אביטל

מבקש

נגד

משיבים

1. אבי דוביצקי

2. קרן כץ

3. Facebook Ireland Ltd. - נמחקה

4. Facebook Inc. - נמחקה.

ב"כ המבקש: עו"ד גיא צברי
ב"כ המשיבה 2: עו"ד יובל חרש

החלטה

לפני בקשת המבקש על פי פקודת בזיון בית המשפט (להלן: "הפקודה") להטלת סנקציות על המשיבים 1-2 בשל העובדה שלא קיימו את הוראות פסק הדין שניתן נגד המשיב 1 (הוא הנתבע 1 בהליך העיקרי) ביום 20.6.18 בהעדר הגנה, המורה לו, בין היתר –

לסגור את דף הפייסבוק שבכתובת: <https://www.facebook.com/1453500764691729>

לצמיתות ולא לתור, עד ולא יאחר מחלוף 48 שעות ממתן פסק דין זה;

המשיבה 2 אינה צד להליך העיקרי אולם לטענתה היא המנהלת היחידה של דף הפייסבוק הנזכר בפסקה א' המצוטטת מפסק הדין לעיל (להלן: "דף הפייסבוק").

על פי טענת המבקש, בכך שכמנהלת דף הפייסבוק לא פעלה המשיבה 2 לביצוע הוראות פסק הדין האמור סייעה למשיב 1 לרוקן מתוכן את הוראות פסק הדין נגדו, ועל כן ומכח הוראות סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט יש מקום לאכוף עליה את ביצוע פסק הדין בקנס או במאסר.

המשיבה 2 מתנגדת לבקשה מכל וכל בטענה כי פסק הדין לא ניתן נגדה וכי לא היתה צד להליך, אין היא פועלת יחד עם המשיב 1 לסיכול ביצוע פסק הדין ולא קבלה כל פניה, דרישה או התראה על פיהן עליה לבצע את פסק הדין קודם להגשת הבקשה שלפני.

המשיב 1 הגיש תגובה בכתב לבקשה אשר לא נתמכה בתצהיר ואף בחתימתה (סעיף 7) נאמר כי אין בכוונתו להגיע לדיון עקב שלל סיבות אשר לא פורטו ולטענתו (גם היא לא מפורטת) חלקן אינן בשליטתו וכי הוא מותיר לשיקול דעת בית המשפט כיצד לנהוג בשל כך.

ברקע הדברים יש להעיר כי טרם מתן פסק הדין דלעיל עתרה המשיבה 2 עם אחרים להתיר לה להצטרף להליך שלפני במעמד של "ידידי בית המשפט" על מנת להביא לפני בית המשפט ראיות מהותיות לגוף ההליך, בקשה אשר נדחתה על ידי.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

עוד יוער כי קודם למתן פסק הדין האמור אך לאחר שניתן בהעדר הגנה ובוטל פסק דין קודם נגד המשיב 1 עתרה המשיבה 2 לבית משפט השלום הראשון לציון נגד המשיבה 3 בבקשה לסעד הצרתי אשר יורה כי הדף מצוי בניהולה וכי רק לה מוקנית האפשרות לסגור אותו או לעשות בו שינויים מהותיים (ה"פ 15602-04-18) ובקשה זו נמחקה בהסכמת הצדדים.

בתגובתה לעתירה האמורה הודיעה המשיבה 3 לבית המשפט בראשון לציון כי המשיבה 2 אינה המנהלת היחידה של דף הפייסבוק האמור וכי המנהל הראשון אשר יצר את הדף והעניק סמכות ניהול למשיבה 2 מחזיק באותן סמכויות ניהול ביחס אליו, כאשר מדובר במשיב 1 דכאן, ובסיכומים שהגישה ביחס לבקשה לצירוף ידידי בית המשפט נכתב במפורש כי מי שזים את הקמת העמוד הוא המשיב 1. בדיון שהתקיים לפני נחקרו המבקש והמשיבה 2.

דיון והכרעה:

א. המסגרת הנורמטיבית

עתירת המבקש מבקשת להסתמך על פסיקת בית המשפט העליון בע"א 371/78 מוניות הדר לוד בע"מ נ' אמיל ביטון (פ"ד לד(4) 232, 239 (24.6.1980) פסקה 7, להלן: "הלכת מוניות לוד") כי –

"סעיף 6 לפקודה מעניק לבית-המשפט כוח לכופ ציות לצו. המקרה הרגיל לשימוש בכוח זה הוא באכיפת הצו על מי שהוא צד לו. אך נראה לי, כמו לשופט זוסמן בהמ' 306/50, כי על-פי לשונות, אין סעיף 6 מצומצם למקרה זה בלבד. ציות לצו ניתן לכופ גם בנקיטת אמצעים כלפי אדם שאינו החייב על-פי הצו, אך שמעשיו או מחדליו הם המביאים להפרת הצו. צו המופנה כלפי פלוני, רק פלוני יכול לקיימו, אך אלמוני יכול להביא לידי כך שפלוני לא יקיים את הצו. נקיטת אמצעים כלפי אלמוני נעשית, על כן, לא כדי להביא אותו לידי קיום הצו – שהרי הצו אינו מכוון כלפיו – אלא כדי להביא את פלוני לידי קיום הצו. על כן, נקיטת אמצעים כלפי אלמוני היא במסגרת הכוח הניתן

לבית-המשפט "to enforce by fine or imprisonment obedience to any order".

מהחלטה זו מבקש המבקש לגזור גזירה שווה לענייננו ולטעון כי המשיבה 2, כמי שמנהלת בעצמה את דף הפייסבוק ופועלת בצוותא עם המשיב 1 – כעולה לטענתו מבקשתה להצטרף להליך זה כידידת בית המשפט, מבקשתה לסעד הצהרתי ומחקירתה – גורמת לאי קיום פסק הדין ועל כן ניתן להפעיל נגדה את הסנקציות הקבועות בפקודה.

ביחס להלכת מוניות לוד מצינו כבר בפסיקה ניתוח מפורט של המגבלות על הטלת הסנקציות שבפקודת בזיון בית המשפט על מי שלא עליו הוטל הצו שהופר, וכך נאמר בעפ"א (מחוזי חיפה) 101/02 אורי גליקמן נ' דגנית השקעות ומקרקעין בע"מ (10.9.2002) פסקאות 12-14, ההדגשות שלי זולת במקום בו נאמר אחרת במפורש) –

12. ... לשון סעיף 6 לפקודה, מאפשרת גם אכיפת צו מסוג "עשה" ...

ייתכנו מקרים, בהם נאכוף על צד זר, גם צו מסוג "עשה". כך לדוגמה, מקום בו חייב בית המשפט חברה נתבעת בתביעת לשון הרע, לפרסם התנצלות או להמציא

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

מסמכים. במקרה כזה, ניתן להטיל על מנהל החברה, כאורגן, צו לפי פקודת בזיון בית משפט, אם הנתבעת מפרה את ההחלטה השיפוטית ואינה מפרסמת את ההתנצלות, או אינה מוסרת את המסמכים.

13. עם זאת, יש לשמור על הגבול הדק בין הטלת סנקציה על אורגן של החברה – או כל צד זר להליך – כדי שלא יסכל בהתנהגותו את ביצוע ההחלטה השיפוטית המופנית כלפי החברה, לבין הטלת אחריות אישית על האורגן, במקומה של החברה, מקום בו ההחלטה אינה מופנית כלפי האורגן.
... קו התיחום הוא בין מעשה או מחדל של האורגן – או הצד הזר להליך – שיש בו כדי לסכל באופן ישיר את ביצוע ההחלטה השיפוטית.

...

אולם, אין לחייב את הצד הזר לבצע בעצמו את החיוב נשוא ההחלטה השיפוטית, במקום הצד כנגדו ניתנה ההחלטה השיפוטית, שאם כך נעשה, נמצאנו מטילים על צד זר, חיוב בהליך שהוא לא היה צד לו.

לדוגמא: ראובן, הגיש תביעה בגין ליקויי בנייה ... בית המשפט הורה בפסק הדין כי על שיכון בע"מ לתקן ליקויים בדירות, אלא שזו אינה מקיימת את פסק הדין וראובן עותר לבית המשפט בבקשה להטלת סנקציות מכוח פקודת בזיון בית משפט. קשה להלום, כי בית המשפט יפסוק, במסגרת הליך של בזיון, כי על מנהליה של שיכון בע"מ לשאת בעלות התיקון, אם זו לא תבצע את פסק הדין. ...

14. ...

מדובר בצו עשה - שהוא כשלעצמו חריג במסגרת הליך של בזיון - החורג מהחיוב הישיר בפסק הדין ... לא לכך נתכוונה הלכת מוניות לוד, ויש להיזהר ביישומה, שלא לטשטש ההבחנה בין מי שהיה צד להליך לבין צד זר להליך. כך עולה מדברי השופט ברק (שם, עמ' 239):

"נקיטת אמצעים כלפי אלמוני [הזר להליך - י.ע.] נעשית, על כן, לא כדי להביא אותו לידי קיום הצו – שהרי הצו אינו מכוון כלפיו – אלא כדי להביא את פלוני [הצד להליך כנגדו ניתן הצו - י.ע.] לידי קיום הצו" (ההדגשה שלי – י.ע.)"

גם בית המשפט העליון הבהיר את הדברים וברע"א 9191/05 גיורא מלר נ' יעל כהן (6.1.2020) קבע כדלקמן (ההדגשה שלי) –

"כדין נהג בית המשפט המחוזי במוצאו כי אין מקום, בגדר הליך לביזיון בית משפט שהתנהל לפניו, לחייב את מלר באופן אישי לבצע את צווי העשה שהופנו כנגד הקבלן בלבד. צווי העשה לא הופנו כנגד מלר באופן אישי. לפיכך, אי-ביצועם של אותם צווים, עשוי, לכל היותר, להוביל לנקיטת הליכי ביזיון בית משפט כלפי מי שהיה חייב

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

בביצועם, הוא הקבלן. ככלל, אין לנקוט הליכי בזיון בית משפט כלפי אדם או גוף

שמלכתחילה אינו מחוייב על פי הצו, נשוא בקשת הבזיון.

במקרה אחר הבהיר בית המשפט העליון (רע"א 4036/14 חסן מסעודין נ' אלכסנדר קושניר – מנהל הרשות הממשלתית למים ולביוב (29.12.2014) פסקה 23, ההדגשה שלי) –

"לא מצאתי ממש בטענות המבקש לעניין האפשרות לנקוט בהליכי בזיון נגד

"זרים" להליך, אפשרות חריגה כשלעצמה"

עיון בהלכת מוניות לוד מלמד כי גם מגופה ניתן ללמוד כי מדובר במקרה ייחודי אשר אינו יכול לשמש בנין אב כללי בנושא זה, אלא למקרים הספציפיים ההולמים את נסיבותיו.

בהלכת לוד דובר בצו מניעה אשר אסר במפורש על חברת מוניות לוד לרבות חבריה, נהגיה השכירים וכל הפועלים בשמה ומכוחה להסיע נוסעים מנתב"ג, כאשר בית המשפט איפשר הטלת סנקציה על פי הפקודה על נהג שהסיע נוסעים בניגוד לצו וקבע כי הצו חל גם על נהגי החברה וכן כי הדרך היחידה בה יכולה היתה חברת המוניות להפר את הצו היתה באמצעות נהג מטעמה, אשר על כן נקבע כי היה מקום להטלת הסנקציה על פי הפקודה גם עליו.

גם בלשון הלכת מוניות לוד מצינו לגבי אותו נהג (שם, ההדגשה שלי) –

"שמעשיו או מחדליו הם המביאים להפרת הצו. צו המופנה כלפי פלוני, רק פלוני יכול

לקיימו, אך אלמוני יכל להביא לידי כך שפלוני לא יקיים את הצו. נקיטת אמצעים כלפי

אלמוני נעשית, על כן, לא כדי להביא אותו לידי קיום הצו – שהרי הצו אינו מכוון כלפיו

– אלא כדי להביא את פלוני לידי קיום הצו."

עתה באה העת לבחון את משמעות האמור ביחס למשיבים 1-2 דכאן, ואפתח דווקא במשיבה 2.

ב. האם יש מקום להטיל סנקציות מכח הפקודה על המשיבה 2

בענייננו, גם אם אקבל את טענת המבקש כי המשיבה 2 מנהלת את הדף בצוותא עם המשיב 1, ואינני סבור כי הדבר הוכח, עדיין אין בכך כדי לקבוע כי מחדליה הם המביאים להפרת הצו שכן לכאורה יכול המשיב 1 בעצמו – כמי שלטענת המבקש העניק למשיבה 2 את זכויות הניהול בדף, אך שמר אותן גם לעצמו – לקיים את צו בית המשפט והמנעותו מעשות כן אינה נובעת או נגרמת על ידי פעילות המשיבה 2 בדף הפייסבוק.

גם לאחר חקירת המשיבה 2 בדיון לא מצאתי שהמבקש הוכיח כי המשיבה 2 היא עושת דברו של המשיב 1 ומי פועלת כ"זרועו הארוכה" בניהול דף הפייסבוק.

רישום שמו של המשיב 1, מספר הטלפון הנייד וכתובת הדוא"ל שלו בפרסומים בדף הפייסבוק שבמוצגים **מב/1 – מב/3** אינו מלמד בהכרח על היותו מנהל משותף של הדף עם המשיבה 2, כפי שהסבירה זו בחקירתה וטענותיה לא נסתרו, וקל וחומר שלא על היותו מי שמפעיל אותה בניהול הדף ופועל באמצעותה.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

בהקשר זה אזכיר כי מדובר בפסק דין שניתן במעמד צד אחד, בהעדר הגנה, מבלי שהתבררו לאשורן הטענות השונות ומבלי שמדובר בהכרעה מנומקת לגביהן, ועל כן הרחבת תוצאות פסק הדין על מי שלא היה צד אליו היא מהלך קשה שבעתיים אשר יש לנקוט בו בזהירות ובמשורה. זאת ועוד, לא הוצגה כל ראיה כי כל הדף עוסק במבקש ומן המוצגים עולה דווקא תמונה הפוכה, של טיפול בשלל מי שחשודים בפדופיליה.

הצדק, איפוא, עם המשיבה 2 בכך שצו עשה המורה על סגירה מוחלטת של דף פייסבוק, ולא מחיקת פרסומים ספציפיים מתוכו, הוא מהלך מרחיק לכת שבצידו פגיעה לא מבוטלת בחופש הביטוי, כאשר דף הפייסבוק עוסק לכאורה בנושא שלו חשיבות ציבורית מן המעלה הראשונה – זיהוי פדופילים ומניעת פגיעתם הרעה – וייתכן כי גם שיקול זה ראוי שיכלל בשיקולי המדיניות הראויה ויוביל לכך שיקט ריסון יתר בהטלת הסנקציות שבפקודה, במיוחד על מי שלא היתה צד להליך במסגרתו ניתן פסק הדין.

יש להעיר כי ענין ציבורי שכזה בתוכן הפרסומים בדף הפייסבוק הוא חלק מיסודות הגנת האמת בפרסום בדיני לשון הרע שביסוד תובענה זו, וגם שיקול זה ראוי להביא בחשבון. הוסיף בית המשפט העליון בהלכת מוניות לוד וקבע (פסקה 10 רישא) –

"גישתנו העקרונית, כי אף "זר" לצו המניעה עשוי במקרים מתאימים להתחייב באחריות על-פי סעיף 6 לפקודה, מעוררת את השאלה מיהו אותו "זר". נראה לי כי בענין זה אין זה אפשרי ואף אין זה רצוי, לקבוע מבחנים נוקשים. רשימת "הזרים" אינה רשימה סגורה, והיא כוללת בחובה את כל אלה אשר על-פי הפירוש הנכון של הצו השיפוטי נכללים במסגרת אלה אשר התנהגותם תביא לידי המרית צו בית-המשפט בעתיד."

אמירה זו של בית המשפט העליון כמו גם רשימת הדוגמאות ל"זרים" אשר ראוי להטיל עליהם סנקציות לפי פקודת הבזיון, המובאות בפסק הדין מיד לאחר הציטוט דלעיל, מלמדות כי מדובר במי שהוא הגורם הישיר בפועל להפרת הצו, מה שאין כן בענייננו.

כל העת יש לזכור כי הכלל של מתן יומו של אדם בבית המשפט הוא כלל בעל ערך מעין חוקתי בשיטת המשפט הישראלית ובהטלת סנקציות כאמור על מי שלא היה צד להליך במסגרתו ניתן פסק הדין שלא קויים יש משום פגיעה בזכות הטיעון שלו כנגד עצם מתן פסק הדין, אם פסק הדין אמור להיות מקויים גם על ידו, ושוב מדובר בסיבה לפרשנות מצמצמת של המקרים בהם יוטלו הסנקציות על "זר" להליך במסגרתו ניתן פסק הדין.

עוד יש להזכיר כי בנידון דידן התנגד המבקש התנגדות נחרצת לאפשר למשיבה להצטרף להליך, הגם שדובר על מעמד של ידידת בית המשפט, ובכך השפיע באופן אקטיבי על מניעת מעורבותה בהליך ועימה מניעת אפשרותה לטעון כנגד הצו גופו, והרי לנו שיקול נוסף שלא למהר ולהטיל על המשיבה 2 את הסנקציות כמבוקש.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

בהמשך הלכת מוניות לוד (פסקה 11, ההדגשות שלי) נקבע –

"מחד גיסא, זר שאינו יודע על קיומו של הצו השיפוטי, אין להביאו לדין בגין ביזיון על הפרתו. ידיעה קונסטרוקטיבית אינה מספקת. מאידך גיסא, אין כל סיבה שלא להטיל אחריות על זר למרות שהצו לא נמסר לו. אכן, הגישה הראויה היא, כי המצב הנפשי הנדרש מהזר – כמו המצב הנפשי הנדרש ממי שהצו עצמו חל עליו – הוא מודעות בפועל על דבר קיום הצו השיפוטי, תוכנו, והפרתו."

בקשר לקביעה זו יוזכר כי המשיבה 2 טענה במפורש כי לא הומצא לה פסק הדין ואף לא נשלחו אליה פניה, דרישה או התראה כי עליה לקיימו טרם הבקשה והמבקש לא הוכיח אחרת, ועל כן דומה כי אין היא עומדת גם בקריטריון זה להטלת סנקציות כנגד "זר" להליך. על כל האמור לעיל יש להוסיף את העובדה שבהחלטתי מיום 19.6.18, עובר למתן פסק הדין והחתימה על הפסיקתה הנובעת ממנו, הוריתי לב"כ המבקש במפורש לנסח את הפסיקתה כך שתהא מופנית כנגד המשיב 1 "בלבד", להסיר ממנה הוראות כלליות שאינן מופנות כלפיו ישירות (כגון – דף הפייסבוק יסגר, הפרסומים נגד התובע יוסרו וכד') ולהמירן בהוראות המוטלות במפורש על המשיב 1 בלבד ואף להסיר מן הפסיקתה הוראה המוטלת על המשיב גם באמצעות אחרים. פסק הדין נוסח, איפוא, באופן מפורש ומובהק כך שביקש למנוע טענה כי מאן דהוא זולת המשיב 1 עצמו חב מכוחו בחיוב כלשהו ודומני כי עמידה על הבקשה ביחס למשיבה 2 יש בה גם משום נסיון לא ראוי לעקוף את ההחלטה שקדמה למתן פסק הדין. הפועל היוצא ממכלול האמור לעיל הוא כי אני דוחה את הבקשה כלפי המשיבה 2.

ג. האם יש להטיל סנקציות מכח הפקודה על המשיב 1

אשר למשיב 1, כאן שונים פני הדברים תכלית השוני.

מדובר במי שכלפיו ניתן פסק הדין אך לא קיימו, אשר הגיש תגובה לבקשה – שלא נתמכה בתצהיר בניגוד להוראות תקנה 241 לתקנות סדר הדין האזרחי (ולענין חשיבותו המהותית של תצהיר לתמיכה בעובדות ראו ע"א 409/13 **שידורי קשת בע"מ נ' שמעון קופר** (11.4.2013)) – ובסעיף 7 שלה ציין במפורש כי הוא מודע לדיון אך לא יתייצב אליו, כפי שאכן קרה בפועל, ואף לא עתר לאפשר לו להשתתף בדיון בדרך חלופית דוגמת היוועדות חזותית – אמצעי שכבר איפשרתי לו לעשות בו שימוש בתובענה זו לצורך מתן עדות.

לפיכך, סבור אני כי יש מקום לקבל את הבקשה ביחס אל המשיב 1, בהעדר התייצבות ובהעדר הגנה של ממש.

דא עקא, המבקש עתר להטלת עונש של מאסר על המשיב 1 לצורך אכיפת ביצוע פסק הדין נגדו. בע"פ 2595/13 **רחל סופר נ' ארז איתן, עו"ד** (29.9.2014) קבע בית המשפט העליון כי במקרה של אי התייצבות "ממרה" לדיון בבקשה על פי פקודת בזיון בית המשפט דרך המלך היא הבאתו באמצעות צו הבאה, כהוראת סעיף 2(6) לפקודה, ולא קבלתה במעמד צד אחד.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 42937-11-17 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

ברם בענייננו מדובר במהלך בעייתי עת עסקינן במי שלגביו טען המבקש, ואף אישר זאת בכתב בעצמו, שמתגורר בחו"ל ונמנע באופן קבוע מהגעה ארצה, לרבות בכל הקשור להליכים משפטיים המתנהלים נגדו ואף להליך ספציפי זה.

עוד קבע בית המשפט העליון בע"פ 2595/13 האמור (פסקה 24 לפסק הדין) כי –

"הלכה היא, כי תכלית הסנקציות הקבועות בפקודת הביזיון היא אכיפתיות ולא עונשית. במילים אחרות, צו שניתן בבקשה לפי הפקודה, מטרתו להביא לציות להחלטה שיפוטית שלא קוימה, ולא להעניש את המפר ... על כן, במקרה בו האדם שכלפיו מופנית ההחלטה השיפוטית אינו יכול לקיימה, אין מקום, ככלל, להפעיל את פקודת הביזיון ... זאת ועוד, הפקודה מאפשרת הטלת קנס או מאסר, או שילוב של אלה. בפסיקה נקבע כי על בית המשפט לנקוט סנקציה מידתית, לבל תהפוך הסנקציה לעונשית במהותה ..."

לאור האמור ותוך איזון בין המגמה האמורה של הסנקציות הקבועות בפקודה, העובדה שהמשיב 1 לא התייצב אך גם לא הוצא נגדו צו הבאה, ועוצמת הסנקציה ומידת פגיעתה, הדעת נותנת כי לא זה המקרה בו יש מקום להטיל עליו – ודאי שלא בשלב זה – סנקציה של מאסר אלא יש להסתפק בהטלת קנס.

אשר לגובה הקנס, עוד בע"א 24/78 ויטקו כימיקלים בע"מ נ' מעדי סלמאן (פ"ד לג(3) 101, 107 (23.5.1979) בפסקה 2 לחוות דעת השופט (כתוארו אז) אהרון ברק נאמר –

"חברי הנכבד השופט אשר, קבע כי יוטל על המשיב הממרה קנס בסך של 500 ל"י לכל יום של המריית הצו בעתיד. לכך אני מסכים, שכן כפייה זו עולה בקנה אחד עם המטרות העומדות ביסודו של סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט. הטלת קנס "בפועל" עשויה להכביד על הממרה, אך היא עשויה לעתים להחטיא את המטרה, שכן אין בה התמריץ המספיק להימנע מלהמרות הצו בעתיד. בנסיבות אלה, הטלת קנס ההולך וגדל בסכומו על ידי הצטברותו, הוא לעתים אמצעי כפייה יעיל (ראה ע"א 88/71).

שיטה זו של קנסות "עתיים" נהוגה בישראל במסגרת בתי הדין לעבודה, שם הצטבר ניסיון רב בענין זה, ומן הראוי שנלמד מניסיון זה ... קביעת סכום הקנס צריכה להיעשות על רקע מטרותיו של סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט. כאמור, המטרה אינה ענישה אלא כפייה. סכום נמוך מדי לא יגשים את מטרת הכפייה. סכום גבוה מדי יהיה בו יסוד עונשי, והוא עשוי אף להחטיא את מטרת הכפייה. כפי שנאמר בפסק דינו הנזכר של בית הדין הארצי לעבודה:

"הקנס צריך שיהא משמעותי מבחינת כוח הכפייה אשר בו. כשם שקנס בסכום קטן לא ישיג את מטרתו, כך לא ישיג את מטרותיו קנס בסכום שמעבר ליכולתו של העומד לשלמו; הן הקנס הקטן והן הקנס הגדול – חדלים להיות "משמעותיים" – בעוברים את הגבול הראוי: הקטן – כי לא ירגיש בו החייב

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 17-11-42937 אביטל נ' ג'ירו-כהן ואח'

בתשלומי, והגדול – כי הוא מעבר ליכולתו של העובד, אם בדעתו להמשיך לעבוד, לתרום את חלקו לפעולות המפעל, ולהתקיים משכר עבודתו". (ע' 416).
סכום הקנס צריך איפוא להיות קשור, במקרים מסוג המקרים שלפנינו, בהם ההמריה קשורה בשיקולים כלכליים- עסקיים, למידת ההנאה הכלכלית שעשוי הממרה להפיק מהמרת הצו בעתיד, באופן שהמריה זו תיהפך לבלתי כדאית מבחינתו, ובכך תביא אותו לכדי קיום הצו."

במסגרת ההליכים בתיק העיקרי טען כבר המבקש עצמו כי המשיב 1 פושט רגל ועניין זה ראוי להביא בחשבון לצורך קביעת סכום הקנס.

סיכום

לאור מכלול האמור אני מטיל על המשיב 1 קנס יומי מצטבר בסך של 700 ₪ לכל יום בו לא יקיים את הוראת פסק הדין מיום 20.6.18 לסגור את דף הפייסבוק, המצוטטת בפתח בקשה זו. למען הסר ספק מובהר כי סנקציה זו אינה חלה בכל הקשור לרכיבים הנוספים שבפסק הדין. הבקשה ביחס למשיבה 2 נדחת.

בנסיבות העניין ישא המשיב 1 בהוצאות המבקש בגין הבקשה ביחס אליו בסך 5,000 ₪. מנגד, ובשים לב למידת מעורבותה של המשיבה בהליך הנוכחי גם קודם למתן פסק הדין ולכך שיש לה בכל זאת זיקה מסויימת אל המשיב 1 ואל אי ביצוע פסק הדין, ישא המבקש בהוצאות מופחתות בגין הבקשה לטובת המשיבה 2 בסך 2,000 ₪.

ב"כ המבקש ידאג להמציא עותק החלטה זו לידי המשיב 1 בדרך שנקבעה לצורך המצאה לידי בהחלטה קודמת בהליך זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז – לוד תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"א טבת תשע"ט, 19 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.

אלי ברנד, שופט

